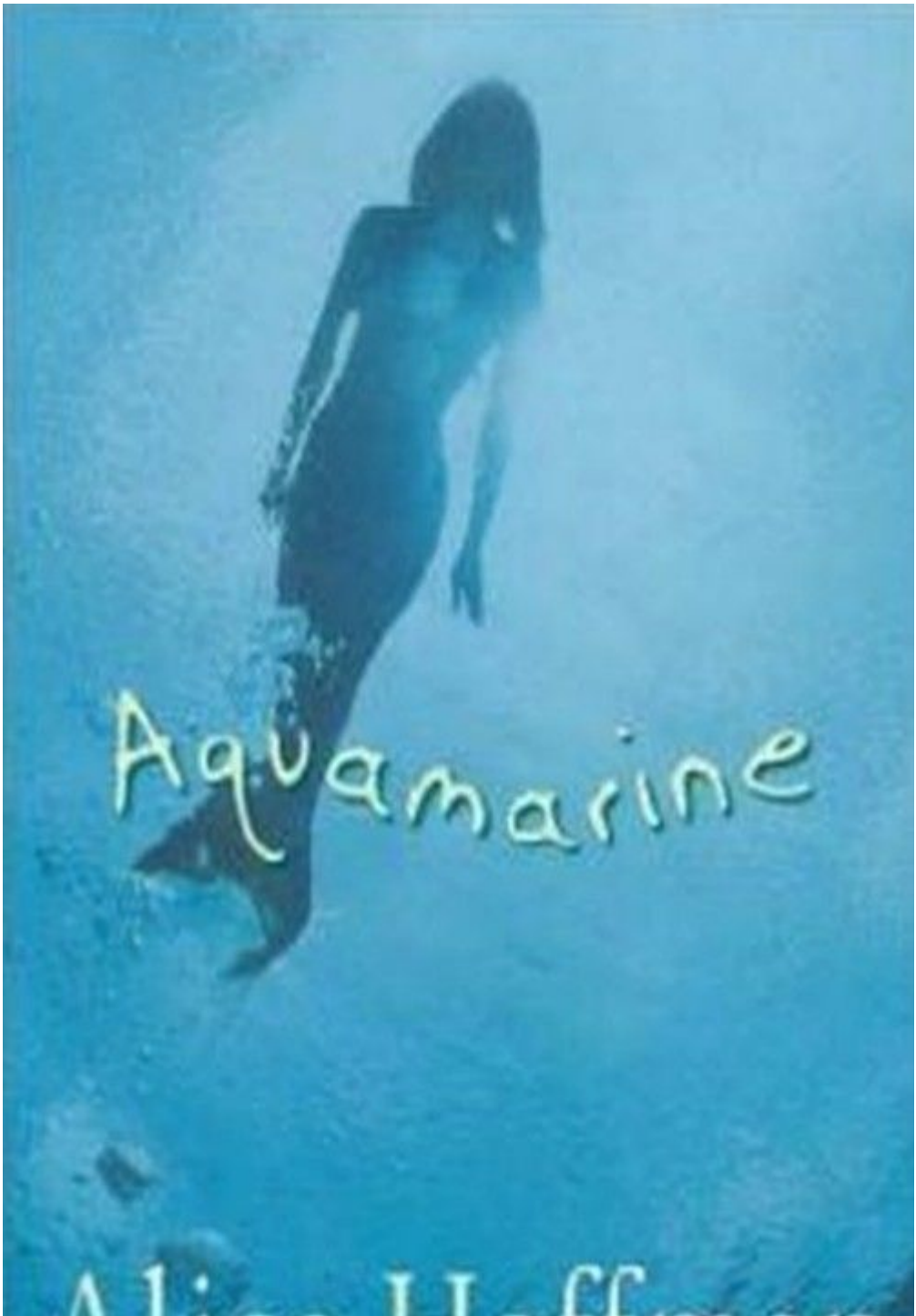
Aquamarine

Alice Hoffman

Aquamarine

1

La clubul Capri Beach fiecare zi devenise din ce în ce mai fierbinte până când, într-o zi, asfaltul din parcare prinse să fiarbă. Cornetele şi sendvişurile cu înghețată se topeau de îndată ce erau scoase din congelatorul de la chioşcul cu dulciuri, iar nisipul ardea tălpile oricui s-ar fi încumetat să meargă pe plajă la orele amiezii. Arşița creştea tot mai mult şi nu dădea semne că s-ar domoli. Nu mai conta că, pe înserat, se stârnea o furtună cu vânt puternic şi că ploaia cădea parcă turnată cu găleata; până dimineață, cerul era din nou albastru şi senin. Oamenii începură să se retragă la umbră, iar după o vreme cei mai mulți dintre ei alegeau să rămână acasă, în încăperile răcorite de aerul condiționat. Chiar şi familiile care veniseră ani de-a rândul la clubul de pe plajă renunțară la statutul de membri şi îşi găsiră alte feluri de a-şi petrece zilele fierbinți de august.

Clubul Capri mersese din ce în ce mai slab sezon după sezon dar anul acesta era în mod limpede cel mai rău de până atunci. Nu era de mirare că proprietarul avea de gând să-l închidă la sfârşitul lunii. Pe terenurile de tenis răsăriseră buruienile, umbrelele de plajă erau pline de găuri, iar pescăruşii ocupaseră zona piscinei, îşi făceau cuiburi pe şezlonguri şi sorbeau apa cu clor din piscină. Salvamarii intraseră în grevă la sfârşitul lunii iulie şi nu se mai întorseseră la lucru de atunci. Chiar şi cofetăria se închisese, ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri prinse în cuie, uşa fusese încuiată, rămânând deschisă numai toneta cu snackuri unde vindea Raymond, care avea şi el să plece în curând la Miami, la colegiu, şi care era prea ocupat să studieze ca să mai facă un sendviş sau să mai prepare o limonadă.

Singurele persoane care mai veneau la Capri în fiecare zi erau două fete de doisprezece ani iar pe ele arşița nu le deranja câtuşi de puțin. Hailey şi Claire locuiseră alături una de cealaltă şi fuseseră prietene de când se ştiau. Spre deosebire de cei mai mulți dintre oamenii din oraş, ele îşi doreau ca vara să nu se mai sfârşească niciodată, oricât de fierbinte sau de umedă ar fi fost. Amândouă sperau că luna august avea să continue, cu strălucirea soarelui şi fierbințeala ei, şi după ce cele treizeci şi una de zile din calendar aveau să se încheie. Aceste fete încetaseră să mai privească calendarul, nu purtau ceasuri şi închideau ochii atunci când prima stea apărea pe cerul nopții. Motivul pentru care îşi doreau ca zilele să fie toate la fel era acela că, la sfârşitul lunii, Claire avea să se mute în Florida împreună cu bunicii ei, iar Hailey avea să rămână singură.

— Nu aduce vorba despre asta, spunea Hailey ori de câte ori Claire pomenea despre acel subiect. Nici nu te mai gândi, măcar.

Pentru că, deşi Hailey nu se temea defel să plonjeze în piscină de pe trambulina cea mai înaltă sau să înoate atât de departe în mare până când nu se mai vedea din ea nici măcar un punct, ea era cu uşurinţă speriată de alte lucruri, de un viitor pe care nu îl putea controla, de exemplu, sau de ideea că o prietenie de o viaţă avea să se încheie la sfârşitul săptămânii, atunci când Capri avea să se închidă pentru totdeauna, iar Claire avea să plece.

Cât despre Claire, ea era tăcută şi timidă şi la fel de înspăimântată de apă pe cât de atrasă era Hailey. Claire îşi pierduse ambii părinţi într-un accident pe autostradă şi de atunci imaginea ei despre lume se întunecase mult. Devenise sperioasă şi lucrurile care le bucurau pe fetele de vârsta ei nu mai aveau nici o importanţă pentru ea. Înotul, de pildă, o înspăimânta atât de tare încât refuza până şi să îşi înmoaie degetele în apa puţin adâncă de la ţărm chiar şi într-o zi care ardea ca focul.

Dintre cele două fete, Claire fusese întotdeauna cea care se ocupa de rezolvarea problemelor care apăreau. Era genul de fată care putea să ia o rochie veche, să îi coasă un tiv nou, să îi adauge o eşarfă şi reuşea să facă din ea o ţiinută care părea că tocmai ieşise din cel mai scump magazin. Dacă i-ai fi dat o brazdă de pământ gol şi nişte seminţe de flori, în timpul cel mai scurt avea cea mai frumoasă grădiniţă din împrejurimi.

Dar, de data aceasta, Claire se confrunta cu o problemă pe care nu putea să o rezolve.

Implorase şi se rugase, promisese că nu o să mai ceară nimic niciodată dacă ar fi rămas acolo, dar bunicii ei îşi vânduseră deja casa şi închiriaseră un apartament în Florida, chiar pe plajă, ca şi cum imaginea oceanului din spatele casei ar fi avut vreo importanţă pentru Claire. Ca şi

cum ea şi-ar fi dorit vreodată să meargă la o altă plajă decât cea de la Capri, acolo unde ea şi Hailey îşi petrecuseră fiecare vară din viaţa lor.

Amândouă fetele ştiau că lucrurile se schimbă câteodată în rău. Claire îşi pierduse părinţii, mama şi tatăl lui Hailey divorţaseră, iar acum mama ei cea nouă muncea foarte mult şi nu mai aveau timp să se distreze împreună. Dar Capri rămăsese mereu acelaşi, un loc în care să vii chiar şi în cele mai întunecate zile ale iernii, când zăpada se înălţa în troiene la uşa casei lor.

Cât fusese vara de lungă, mama lui Hailey le lăsase pe fete la club dimineaţă, în drum spre muncă, iar bunicul lui Claire, Maury, le lua de acolo la şase fix după-amiaza. Maury era atât de fericit de mutarea în Florida, încât toţi vecinii erau de părere că arăta acum cu cel puţin zece ani mai tânăr, cu mult mai bine decât în iarna trecută când îşi rupsese piciorul alunecând pe o bucată de noroi îngheţat. Avusese atunci nevoie să folosească un scaun cu rotile până în primăvara următoare şi acest accident o convinsese pe bunica lui Claire că venise timpul să se mute într-un loc în care iarna să nu mai fie o problemă pentru oasele lor bătrâne.

— Ce se mai întâmplă, fetelor? le întreba întotdeauna Maury când fetele se îndreptau spre el prin valurile de arşiţă care se ridicau din asfaltul parcării la sfârşitul zilei. Timpul gonea cu repeziciune în ciuda dorinţei fetelor. Indiferent cât de încet îşi târau ele picioarele, fiecare zi le aducea cu douăzeci şi patru de ore mai aproape de momentul în care Claire avea să se mute.

Ori de câte ori plecau de la Capri, fetele vedeau motocicleta lui Raymond parcată la umbra unui acoperiş. Dar, cât vedeai cu ochii, nici un alt vehicul nu se mai zărea.

Cine ar fi vrut să îşi petreacă preţioasele zile de vară la un club care devenise asemenea unei zone de război? în spatele unui gard de sârmă, mai multe buldozere erau deja la lucru, demolând terenul de joacă unde leagănele ruginiseră de mult. Cu toate acestea, nu trecuseră prea multe veri de când Hailey şi Claire se jucaseră în acele leagăne, urcând cu ele spre cer, suind spre valurile de căldură şi norii albicioşi, convinse că aveau la dispoziţie tot timpul din lume.

Acum, în ultimele zile ale clubului Capri, timpul părea să le fie duşman. Câteodată, când se uitau în oglinda din încăperea de la cabana în care îşi puneau costumele de baie, acolo unde erau depozitate costumele de baie şi prosoapele, ele nici nu îşi mai priveau imaginea reflectată în oglinzi.

Picioarele le erau prea lungi, braţele prea slabe, iar părul prea scurt ca să şi-l poată prinde în coadă de cal sau în cosiţe.

În fiecare zi când bunicul lui Claire întreba „Ce mai e nou, fetelor?" ele răspundeau acelaşi lucru:

— Nimic. Dar vocile le erau atât de sumbre încât oricine ar fi crezut că şi-au pierdut orice speranţă pentru ceea ce le-ar putea rezerva viitorul.

Până în vara următoare, Capri avea să fie un sanctuar al păsărilor şi, cu toate că fetele se bucurau pentru păsări, nu înţelegeau totuşi de ce această parte a vieţii lor nu putea să continue la fel ca până atunci.

Odată ce buldozerele începeau dărâmarea cabanelor de lemn, odată ce aveau să distrugă piscina şi curtea, şi chioşcul cu snackuri, oare, după toate acestea, Claire n-avea să uite oare într-o clipă verile pe care le petrecuse la Capri cu părinţii ei? Oare mai avea Hailey să îşi amintească

cum tatăl ei o luase să înoate departe în larg, pe când părinții ei mai erau încă împreună? Când Capri avea să dispară, poate că aveau să uite cu totul şi una de cealaltă. Poate că aveau să crească şi să fie la fel precum ceilalți oameni care nu avea habar ce înseamnă să îți ai cea mai bună prietenă în spatele uşii de alături, adulți care nu ştiau ce înseamnă să ai pe cineva care să te înțeleagă atât de bine încât să poată spune la ce te gândeşti încă înainte să ai timp să îți rosteşti gândul cu glas tare.

Ultimele zile din august erau toate la fel, dimineți arzătoare care se topeau în amiezi albe de fierbințeală. La începutul zilei fetele stăteau pe marginea piscinei, lăsându-şi degetele să facă dâre prin apă şi izgonind pescăruşii. La vremea prânzului, ele se duceau să îl bată la cap pe Raymond care părea prea frumos ca să fie atât de amabil, căci nu se supăra niciodată că Hailey şi Claire stăteau cu orele la tejghea, bând limonadă şi uitându-se la el cum citeşte. În verile trecute, acolo ai fi găsit o mulțime de fete care roiau în jurul lui Raymond, dar acum familiile acelor fete mergeau la piscinele din oraş sau în case închiriate şi rămăseseră numai Claire şi Hailey să îl admire. După-amiază târziu, când se apropia ora plecării, fetele mergeau să se plimbe pe plajă. Câteodată, Hailey intra în apă, ca să facă o baie şi să se mai răcorească, dar Claire rămânea pe țărm şi îşi îmbogățea colecția de pietre şi scoici.

Şi aşa, fiecare zi se scurgea în cea care îi urma, până când, într-o dimineață, se stârni o furtună cu rafale de nouăzeci de kilometri la oră şi cu valuri teribil de înalte. Fetele se văzură nevoite să rămână acasă în ziua aceea, tremurând la gândul apropierii lunii septembrie şi abia dacă mai scoaseră vreo vorbă tot restul după-amiezii. În timpul nopții, în casele alăturate, nici una dintre fete nu reuşi să închidă un ochi. Vântul era atât de puternic încât ciocănea

în ţiglele de pe acoperiş şi răvăşea stelele de pe cer. Şi Hailey, şi Claire simţeau că ceva e pe cale să se petreacă, oricât de mult şi-ar fi dorit ele ca viaţa lor să rămână neschimbată.

Când ajunseră la plaja clubului în dimineaţa ulterioară, fetele văzură că furtuna lăsase urme. Cărările podite cu scânduri de lemn erau pline de melci roşietici. Stele de mare şi scoici erau captive în fântâna din centrul curţii, iar barului cu gustări îi lipsea acoperişul.

Piscina fusese răvăşită, iar un anunţ cu SCĂLDATUL INTERZIS fusese instalat în pripă de proprietarul clubului, care abia dacă se mai deranja să mai treacă pe acolo.

Apa din piscină era acum la fel de densă ca o supă căci algele astupaseră filtrul de scurgere. Lipitorile se prinseseră de plăcile de faianţă albastre şi albe, iar meduze fosforescente pluteau încetişor ici şi colo. Hailey, care învăţase să înoate chiar în această piscină când era o fetiţă de o şchioapă, se înfurie văzând starea în care ajunsese aceasta.

— Ce importanţă mai are? spuse Claire. Sâmbăta viitoare vor seca piscina şi o vor demola şi pe ea.

Cu toate că nu îndrăznise niciodată să înoate în piscină, ochii lui Claire se umplură de lacrimi când privi apa plină de nămol. Pentru prima dată după multă vreme, ea nu ştia ce ar fi trebuit să facă. Poate de aceea Hailey se aplecă şi trecu pe sub frânghii, ca să se uite mai îndeaproape.

Hailey fusese întotdeauna neînfricată şi poate puţin mai curioasă decât ar fi fost sănătos pentru ea, dar o avusese mereu alături pe Claire, ca să o îndrume şi să pună planurile lor la punct. Îşi băgă degetele în apă şi se întrebă ce avea să se aleagă de ea atunci când va rămâne singură.

Nu mai rămânea nimic din ea, nu ar mai fi avut nimic şi pe nimeni cu care să vorbească, pe nimeni pe care să îl poată suna în toiul nopții când o auzea plângând pe mama ei sau când un câine de pripas dărâma o ladă de gunoi. Hailey stătea chiar la marginea piscinei. Înainte să aibă timp Claire să îi spună că nu e o idee prea bună, înainte să îşi piardă tot curajul, ea plonjă în apă.

Hailey se pricepea atât de bine la scufundări încât nu se auzi nici un zgomot când intră în apă, se văzură doar câteva cercuri pornind din centrul piscinei.

Claire sări iute peste frânghii şi se grăbi spre locul unde stătuse ultima dată Hailey, ținându-se bine de balustradă, ca să nu cadă şi ea în apă.

Claire trăise mereu cu teama că prietena sa avea să facă un gest nechibzuit şi să se bage unde nu trebuia şi exact asta se întâmpla acum.

Apa ciudată şi tulbure o făcea pe Claire să fie şi mai neliniştită în legătură cu piscina decât oricum era de obicei. Ea nu învățase niciodată nici măcar să facă pluta, adică să plutească inert pe suprafața apei. Asta pentru că niciodată nu poți şti ce se poate ascunde sub apă. Trebuia să ai multă încredere în tine, ca să plonjezi în apă iar asta era exact ceea ce îi lipsea lui Claire.

După un minut, Hailey apăru brusc înapoi la suprafața apei, scuipând şi tremurând de frig. Se săltă singură pe treptele scării, prea înfrigurată şi fără suflare ca să poată scoate vreun cuvânt. În capătul mai adânc al piscinei, meduzele se lăsau duse de curent printre panglicile maronii ale algelor.

Prietenii cei mai buni nu au nevoie de cuvinte pentru a înțelege că ceva extraordinar ni se întâmplă şi la fel era cu

Hailey şi Claire. Dintr-o singură privire, Claire ştiu că partida de înot a prietenei sale nu fusese ceva obişnuit.

— Ce ai văzut? întrebă Claire. Ce e acolo?

Hailey nu spuse „nu o să îți vină să crezi crezi ce o să îți spun”, aşa cum ar fi făcut oricine altcineva. Ea ştia foarte bine că Claire ar fi crezut indiferent ce ar fi spus, aşa că şopti numele ființei pe care o întrezărise în capătul adânc al piscinei, acolo unde totul era întunecat şi tulbure. Clare apucă cu şi mai multă putere bara, ca nu cumva să cadă în apă şi să dea ochi cu creatura pe care o zărise Hailey, pentru că o crezuse fără nici o urmă de îndoială.

În ziua aceea, când bunicul lui Claire întrebă „Ce mai e nou, fetelor?” ele se uitară una la alta cu ochi strălucitori.

— Nimic, răspunseră într-un glas, aşa cum cele mai bune prietene ştiu să o facă.

Desigur, ceea ce voiau de fapt să spună era că nu ştiau prea bine ce anume se întâmplase. Erau însă sigure că după foarte multă vreme, abia aşteptau să vină dimineața următoare.

2

În ziua următoare, de îndată ce au coborât din maşina mamei lui Hailey în parcare, Hailey preluă inițiativa. La urma urmelor, ea fusese cea care văzuse sirena pe fundul bazinului, ghemuită într-un colț plin de mâl, cu plete lungi şi unduitoare. Cât despre Claire, ea nu s-ar fi aventurat în ruptul capului în apă, nici măcar ca să vadă o creatură atât de uimitoare.

În timp ce treceau de poarta spre Capri, Hailey îi dădu prietenei sale un borcan pe care îl ținuse până atunci în rucsac. Claire ridică borcanul în lumină şi încercă din răsputeri să înțeleagă ce erau chestiile alunecoase dinăuntru.

— Heringi, îi spuse Hailey când Claire se lăsă păgubaşă să mai caute răspunsul corect. E un fel de peşte marinat. L-am găsit în fundul cămării. Cred că şi sirenelor li se face foame. Nu trebuie decât să ne ascundem în spatele trambulinei şi, când ea o să iasă la suprafață ca să mănânce, putem să o studiem.

— E un plan foarte bun, aprecie Claire. Pe vremuri, Claire ar fi fost cea care ar fi venit cu ideile, dar în ultima vreme, ea obişnuia să stea trează jumătate de noapte, ca să se gândească ce rost vor mai .ivea puloverele şi jachetele ei în Florida, cum acolo frunzele nu aveau să îşi schimbe culoarea toamna şi cum avea să fie să trăieşti o vară fără sfârsit.

Cât despre Hailey, chiar şi ea era uimită că ei îi venise ideea.

— Chiar crezi că este un plan bun? întrebă nesigură.

— Da, e un plan excelent, spuse Claire, deşi chiar şi ea era surprinsă de cât de repede totul se schimbase deja, deşi toate erau încă la locul lor.

După ce azvârliră heringii în bazin, fetele se puseră pe aşteptat după trambulină.

Meduzele pluteau pe suprafața apei şi câteva bule de aer se ridicară din adânc, dar nici urmă de sirenă. Trecură ore, dar fetele nici nu se clintiră din ascunzătoarea lor.

Timpul se scurgea lent, aerul era fierbinte, aşa că ele erau cât pe ce să aţipească.

Văzând că fetele nu se arată la chioşcul cu snackuri pentru prânz, Raymond veni să le caute.

— Ce s-a întâmplat cu singurele mele cliente? întrebă el. Mi-am făcut griji, m-am gândit că poate v-au luat pescăruşii şi au zburat cu voi în cioc.

Raymond se aşează pe marginea unui şezlong şi rămase cu privirea aţintită în bazin. Era atât de chipeş că, pentru o clipă, fetele uitară că în preajmă se găsea o sirenă.

— Ce dezastru, spuse Raymond aruncând o privire înjur, la plaja clubului. Ar fi trebuit să găsesc altceva de muncă pentru vara asta, dar cred că m-am obişnuit cu locul ăsta.

Când venise la Capri pentru prima oară, era ajutorul ajutorului de bucătar la chioşcul cu gustări, iar la prânz trebuiau să muncească cu toţii în neştire doar ca să servească comenzile de hamburgheri, sendvişuri şi cartofi prăjiţi. Mulţimi de oameni se aflau acolo, iar aerul mirosea a cremă de plajă cu aromă de cocos. Într-ozi frumoasă cum era aceea, nu ai fi găsit liber nici măcar un şezlong, dar totul rămăsese undeva în trecut.

— Nu vreau să se termine totul, zise el.

— Ştim, spuseră fetele într-un glas. Nici noi nu vrem.

— Nu uitaţi să treceţi pe la mine, ca să beţi o limonadă. O să fie din partea casei, adăugă el în timp ce se îndrepta spre chioşcul cu dulciuri. La urma urmelor, nu mai sunt decât câteva zile până la sfârşitul verii.

Hailey observase în mai multe rânduri că Raymond citea două cărți în acelaşi timp, iar Claire remarcase întotdeauna că el avea o inimă atât de bună, că hrănea pecăruşii în fiecare zi, aşa că ei îl urmau peste tot de parcă băiatul ar fi fost persoana cea mai dragă lor de pe toată suprafața pământului. Acum constatau amândouă că Raymond era aproape la fel de supărat ca şi ele de faptul că clubul era pe cale să fie închis.

Fetele îl priveau atât de fix pe Raymond încât trecu un timp până ce băgară de seamă că o sirenă se ridicase la suprafața apei în capătul mai adânc al piscinei. Părul ei era blond-deschis spre argintiu, iar unghiile erau de un albastru A , w strălucitor. Între degete avea o pieliță subțire, cam aşa cum au puii de focă sau de rațe.

— Voi două la ce vă holbați? le întrebă sirena când întoarse capul şi le văzu pe Ictele care se uitau la ea.

Glasul ei era la fel de rece şi de limpede ca nişte bule de aer care se ridicau din ocean. Era frumoasă ca o perlă, pielea îi lucea într-o nuanță turcoaz, iar ochii săi atât de albaştri aveau exact culoarea adâncurilor mării. Dar frumusețea ei atât de diafană nu însemna că avea o purtare prea delicată.

— Nu vă mai uitați la mine, le ceru ea şi lovi apa, încercând să le stropească pe fete. Plecați de aici!

Numele sirenei era Aquamarine şi era cu mult mai nepoliticoasă decât multe dintre creaturile care trăiesc în valurile oceanului. La vârsta de şaisprezece ani, ea era cea mai mică dintre şapte surori şi fusese întotdeauna nespus de răsfățată.

I se făcea întotdeauna pe plac, fusese iubită şi i se permisese să se poarte într-un fel în care o sirenă bine crescută nu s-ar fi purtat niciodată.

Temperamentul ei neplăcut nu se îmbunătăţise defel după cele două nopţi pe care le petrecuse în piscină, aruncată acolo ca o piatră sau ca un arici de mare în toiul unei furtuni îngrozitoare. Clorul din apă pătrunsese în pielea ei delicată şi de pe coada ei lungă şi grațioasă căzuseră mai mulți solzi argintii. Nu mâncase mai nimic în afară de o înghițitură din acei heringi oribili pe care fetele îi azvârliseră în piscină.

— Nu m-ați auzit? se răsti Aquamarine la Hailey şi Claire care încremeniseră vrăjite de coada ei sclipitoare şi de repeziciunea cu care sirena putea să se scufunde, încât dispărea într-un fulger de lumină. Când se ridică din nou la suprafață printre alge, nu se arătă deloc bucuroasă să vadă că ele încă mai erau acolo.

— Şergeți-o de aici! zise ea, nu mă mai deranjați!

Sirena lunecă în capătul adânc al piscinei de unde putea să îl observe mai bine pe Raymond care stătea în chioşcul său. Îi privise fără încetare încă de când se trezise prizonieră în piscină. Al lui fusese primul chip de muritor pe care îi fusese dat să îl vadă.

Se uita la el cu o expresie uluită, ceea ce la sirene este un semn sigur că s-au îndrăgostit.

— Clubul o să fie închis până la sfârşitul săptămânii şi vor goli piscina, strigă Hailey spre Aquamarine. Până sâmbătă, va trebui să te întorci de unde ai venit.

Aquamarine începu în sfârşit să le dea puțină atenție.

— Dar oamenii unde or să se ducă?

— Care oameni? întrebă Hailey. Toți au plecat, în afară de noi.

— Nu chiar, observă Claire dând din cap spre Raymond. Nu chiar toți.

— Sâmbătă o să plece şi el, zise Hailey. O să plece la liceu.

îndată ce auzi aceste cuvinte, Aquamarine începu să plângă cu lacrimi albastre şi limpezi ca apa. Nici o sirenă nu ar vrea să se îndrăgostească de un muritor, dar era deja prea târziu pentru biata Aquamarine să mai dea dovadă de judecată. O sirenă la locul ei nu s-ar fi aventurat nici în ruptul capului departe de suratele ei în timpul unei furtuni, aşa cum făcuse Aquamarine.

Cât despre Hailey şi Claire, ele nu aveau de unde să ştie că o sirenă îndrăgostită are mai puțină minte chiar şi decât o meduză şi mai multă încăpățânare chiar şi decât o lipitoare.

— O să trebuiască să te întorci înapoi în ocean, o sfătuiră ele.

— Nu mă duc nicăieri.

Tenul palid al lui Aquamarine se coloră în albastru când sirena se bosumflă.

— Nu o să plec până când nu fac cunoştință cu el.

La chioşc, Raymond fluiera o melodie în timp ce ştergea tejgheaua.

Aquamarine îşi lungi gâtul ca să audă mai bine, ascultând ceea ce în mod evident era pentru ea cea mai

minunată melodie pe care cineva avusese vreodată norocul să o audă pe pământ sau pe întinderea apelor.

— Of, suspină ea cu ochii la Raymond.

Coatele i se odihneau pe marginea bazinului şi ochii albaştri ca marea erau visători.

— Dacă ar bănui măcar ce simt pentru el.

— Nu prea cred că este genul tău, spuse Claire cât putu ea de politicoasă.

Aquamarine păru şocată. Nu i se refuzase niciodată nimic din ceea ce îşi dorise.

— Ba sigur că este genul meu, spuse ea.

— Bine, dar nu uita că, în primul rând el, trăieşte pe uscat, îi reaminti Hailey.

— Amândouă sunteţi grozav de răutăcioase, strigă Aquamarine. Sunteţi mai răutăcioase decât surorile mele şi probabil că sunteţi la fel de invidioase ca ele!

De când fusese luată pe sus de furtună şi aruncată la Capri, Aquamarine începuse să simtă gustul libertăţii. Mai important decât hrana aceea îngrozitoare şi decât bazinul cu apă plină de clor era ideea că acum putea să facă orice i-ar fi trecut prin cap. Îşi scutură pletele şi le fixă pe fete cu privirea ei albastră.

— Nimeni nu mai poate să îmi spună ce să fac. Nici surorile mele şi, cu siguranţă, nici voi. Şi oricum, e prea târziu. M-am hotărât deja. O să stau aici cât vreau eu. Şi nimeni nu o să mă convingă să fac altceva.

La sfârşitul zilei, fetele alergară spre maşina bunicului lui Claire, iar când acesta le întrebă „Ce mai e nou, fetelor?”

ele începură să chicotească, convinse că nimeni nu ar fi crezut că dăduseră peste o sirenă cum nu se putea mai nepoliticoasă. Când ajunseră la casa bunicilor lui Claire, fetele săriră peste cutiile împachetate pe jumătate din camera de zi şi se uitară prin lăzile cu cărți din camera lui Claire sperând să poată găsi o soluție pentru necazul lui Aquamarine. Deşi găsiră referiri la multe creaturi neobişnuite, de la delfini despre care se credea că salvaseră pescari pe cale să se înece şi până la şerpi de mare de două ori mai mari decât o balenă, fetele nu descoperiră nici urmă de sfat despre ce ar trebui să faci cu o sirenă îndrăgostită.

În noaptea aceea, fetele luară cina în casa lui Hailey. Prin fereasta de la bucătărie, ele vedeau oamenii cei noi care cumpăraseră casa bunicilor lui Claire care tocmai erau conduşi într-un ultim tur al grădinii, ca să se asigure că, odată mutați în casă, aveau să ştie cum să îngrijească grădina. Erau instruiți în legătură cu plantele care aveau să înflorească şi să fie crini de grădină şi cele care aveau să lămână pentru totdeauna simple buruieni. O fată cu părul roşcat cam de doisprezece ani îşi târşâia picioarele în urma lor. Părea nesigură pe ea şi singatică şi se opri să miroasă trandafirii pe care bunica lui Claire îi plantase lângă uşa din spate.

— Poate că ea o să fie de acum prietena ta cea mai bună, spuse Claire.

— Nu o să vorbesc niciodată cu ea, o asigură Hailey pe Claire.

— Niciodată? întrebă Claire cu speranță în glas.

— Numai dacă o să fie un incendiu şi o să trebuiască să îi strig să iasă din casă.

În noaptea aceea, Claire se gândi la ce avea să se întâmple dacă chiar ar fi izbucnit un incendiu. Cum Hailey avea să alerge în cămaşă de noapte şi cum avea să bată cu pumnii în uşă, ca să îi trezească pe toți, şi cum fata cu păr roşcat avea să îi fie recunoscătoare până la sfârşitul zilelor şi cum nimeni nu avea să îşi mai amintească de faptul că demult Claire locuise în casa aceea. Claire era aşa de ocupată să ghicească viitorul încât nu mai era, ca de obicei, gata să rezolve orice problemă. De fapt, nu era deloc ea însăşi. Aproape că sări de pe scaun când începu să sune telefonul. Era semnalul special stabilit între cele două prietene: un apel apoi se închidea telefonul şi apoi un nou apel imediat.

Claire intră în bucătărie, ca să răspundă la telefon. Privi pe fereastră peste grădină, acolo unde era Hailey, în propria ri bucătărie. Cât fusese noaptea de lungă,

Claire se tot întrebase cum avea să fie viața ei fără Hailey care să îi asculte planurile şi să i le pună în aplicare. În cazul unui incendiu, avea să fie Claire suficient de curajoasă cât să bată la uşa unei case în flăcări?

Hailey îi făcu semn cu mâna pe deasupra grădinii.

— Am găsit o enciclopedie a creaturilor misterioase! îi strigă ea şi ridică volumul deasupra capului, pentru ca prietena ei să îl poată vedea.

— Dar ea nu este o creatură mitologică, îi reaminti Claire.

— Ei, păi, indiferent ce este, în cartea asta spune că nici o sirenă nu poate să rămână pe uscat. Perioada cea mai lungă cât una a rezistat a fost o săptămâna, la un circ, iar în cea de-a şaptea zi sirena aceea s-a uscat complet din creştet

şi până în vârful cozii. Nu a mai rămas din ea decât o grămăjoară de praf verde.

— Ce putem să facem? întrebă Claire. Nu vrea să ne asculte.

Dacă Hailey nu se înşela, Claire chiar îi cerea acum sfatul! Acum, că responsabilitatea îi fusese trecută ei, nu prea erau şanse ca Hailey să găsească o soluție şi totuşi exact asta se petrecu.

— Ceea ce trebuie să facem este să îi dăm ceea ce îşi doreşte, spuse cu hotărâre Hailey. Şi apoi va trebui să ne asculte.

3

Raymond îşi împacheta cărțile când îl găsiră fetele. Muncea de patru veri la clubul Capri şi, cu toate că încă nu învățase cum să facă un hamburger fără să ardă carnea, citise o sută douăzeci şi două de cărți cât lucrase pe plajă. Cu toate acestea, tot nu era sigur că citise suficient pentru a putea merge la liceu. În ziua aceea, viitorul părea întunecat, întunecat ca un nor nergu de furtună prin care e imposibil să vezi şi care te poate face să crezi că zilele cu cer senin nu se vor mai întoarce niciodată.

Dar grijile lui Raymond s-au întrerupt când fetele veniră în fugă spre chioşc şi îi spuseră că au nevoie de ajutorul său.

Tocmai venise în vizită la ele o verişoară de peste mări şi țări, iar aceasta nu era chiar neadevărat. Ca să se asigure că

verişoara lor nu avea să se plictisească acolo, îl rugau pe Raymond să ia cina cu ea în seara următoare.

— Cum e posibil să aveți amândouă aceeaşi verişoară? întrebă Raymond zăpăcit. Nu ştiam că sunteți rude.

— Da, suntem prin alianță, spuse Hailey, pentru că îi auzise pe alții că utilizau acea scuză ca să explice relații de rudenie complicate.

— Şi prin divorț, adăugă Claire, fiindcă că ea mai auzise şi asta câteodată.

— Oricum, este o verişoară foarte îndepărtată, spuse Hailey. Noi nu vrem decât c a ea să se simtă bine cât stă la noi. Tot ce trebuie să faci tu este să vii la cofetărie mâine după-amiază la ora şase.

După ce Raymond se arătă de acord cu cina, Claire începu să se întrebe cum lăcea Hailey să vină cu toate acele idei, una după alta, de parcă abia ce îi veniseră în minte. Acum, de exemplu, Hailey o luă la fugă spre piscină şi acolo se aşeză cu picioarele atârnând în capătul cel mai puțin adânc. Scoase din rucsac o conservă de ton şi un cleşte pentru desfăcut conserve, pentru că îşi amintise că şi sirenelor li se face foame.

— Ce bine te-ai gândit, îi spuse Claire prietenei sale.

Claire se aşeză alături de Hailey, dar avu grijă să nu îşi lase picioarele să atârne deasupra piscinei. Se uită în apă şi îşi lăsă prudentă un deget înăuntru. Nu era aşa de rece cum crezuse. Ca să fie sigură că nu o să cadă, se ținea strâns de marginea de ciment a bazinului.

Când îi povestiră lui Aquamarine că avea o întîlnire cu Raymond, sirena scăpă un chiot de bucurie ce îi făcu pe

albatroşii care stătuseră cocoțați pe ici şi colo să îşi ia zborul spre cer.

— Nu trebuie decât să promiți un singur lucru, îi reamintiră fetele. Poimâine trebuie să pleci.

Aquamarine imploră şi se jeli până când piscina se umplu de lacrimi albastre care făceau ca meduzele să sclipească în nuanțe turcoaz şi indigo, dar fetele nu se lăsară convinse.

— Facem asta numai pentru binele tău, îi spuseră ele. Îți vrem numai binele.

Fără apă sărată, îi explicară ele, pielea ei avea să se usuce curând, chipul avea să i se întunece la fel ca nisipul, frumoasele ei plete ar ajunge încâlcite la fel ca algele, iar coada şi-ar pierde strălucirea. Deja timpul pe care îl petrecuse departe de ocean o făcuse să fie mai palidă, aşa că acum, când se înfuria sau se îmbujora, chipul ei era mai degrabă argintiu decât albastru. Membrana fină dintre degete căzuse, iar mâinile ei arătau acum ca ale oricărei fete obişnuite. Afară, în valuri, cele sase surori ale ei o strigau. Îi simțeau lipsa şi erau îngrijorate pentru ea şi, la flux, veneau periculos de aproape de țărm în căutarea ei.

— Bine, zise în cele din urmă, promit că o să plec.

După ce le făcu această promisiune, sirena începu să plângă şi mai cu foc.

— Înveseleşte-te, îi spuse Claire. O să îți aminteşti mereu întâlnirea cu el.

Dar acum, că primise ceea ce îşi dorea, Aquamarine devenise nelinişitită.

— Ce o se întâmple dacă nu o să mă placă? se frământă ea.

Deşi, la început, Aquamarine fusese încântată că scăpase de surorile ei, adevărul era că ea fusese întotdeauna răsfățată şi protejată, aşa că nu se putea descurca prea bine de una singură. Nu îşi pieptănase niciodată părul ei cel lung şi argintiu, pentru că fuseseră întotdeauna cele douăsprezece mâini ale surorilor ei care să îi aranjeze pletele în cosițe.

— Arăt îngrozitor, spuse sirena. Într-adevăr, părul ei era cleios, iar pielea de pe degete i se încrețise şi era palidă. Nici măcar nu am cu ce să mă îmbrac.

— Claire poate să se ocupe de asta, zise Hailey.

— Da, pot? întrebă Claire care nu avea habar cum ar fi putut să fie de ajutor.

Cum ar fi putut să gândească corect când întreaga ei viață era acum împachetată şi aşezată în garajul bunicilor ei? Când avea să sosească camionul, ca să le ia şi să le transporte departe, fata se îndoia că avea să mai ştie cine este ea de fapt.

— O să iau una dintre rochiile mamei mele, zise Hailey, iar tu poți să o transformi şi să o faci frumoasă, aşa cum ştii tu mai bine.

Desi Claire se simți încântată de complimentul pe care îl primise, rămase totuşi pe gânduri.

— Mai e o problemă, şopti ea. Ce o să facem cu coada?

— O, da, coada.

Fetele o studiară pe Aquamarine cu expresii serioase şi se tot uitară până când sirena îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Arăt groaznic, spuse disperată sirena. Mai bine m-aş fi îndrăgostit de un delfin sau de un rechin. Nu are nici un rost. Nu am nici o sansă. Mai bine aş rămâne în bazinul ăsta până când or să îl golească de apă şi or să mă ducă de aici.

Cu aceste cuvinte, Aquamarine se scufundă în apele mocirloase. Tot ce mai văzură fetele fură o mulţime de bule care se ridicau la suprafaţă şi pocneau când dădeau de aer.

— Poate că are dreptate, rosti Claire care se ghemui, ca să se uite în capătul adânc al bazinului.

Lovi cu mâinile apa rece şi sărată, sperând că asta avea să o aducă pe Aquamarine la suprafaţă, dar nu primi nici un răspuns. Nici o scânteiere, nici o aripioară de peşte, nici un chip.

— Chiar nu e nici o speranţă. Cum am putea să îi ascundem coada?

— Gata, ştiu! zise Hailey. Nu ar fi putut să fie mai încântată de sine nici măcar dacă ar fi reuşit o plonjare perfectă.

— O să spunem că a avut un accident. Nu poate să meargă, la fel cum a păţit bunicul tău iarna trecută.

În după-amiaza aceea, ele fugiră spre maşina bunicului lui Claire din parcare, se aruncară înăuntru şi îl implorară să le împrumute scaunul lui cu rotile înainte ca Maury să aibă timp să le întrebe „Ce mai e nou, fetelor?”

— Te rugăm, strigară fetele. E pentru o prietenă de-a noastră şi tu oricum nu mai ai nevoie de el.

Când ajunseră acasă, bunicul lui Claire scoase la iveală scaunul cu rotile de la baza unei grămezi de lucruri diverse pregătite pentru oamenii care îi ajutau la mutare. Mama lui Hailey găsi în fundul dulapului o rochie albastră pe care o purtase la dans cu mulți ani în urmă, înainte chiar ca Hailey să se fi născut.

Mai târziu în noaptea aceea, după ce adulții merseră la culcare, Claire se duse în camera ei şi deschise ultima cutie pe care o împachetase. Acolo păstra toate amintirile din verile care trecuseră – aripi de înger şi cochilii albicioase de scoici, stele mici de mare şi pietricele rozalii. Le cusu pe toate pe rochia cea albastră, aşa că materialul sclipea acum la lumina lunii de parcă de abia ar fi fost pescuit din mare. Claire se hotărâse să nu se mai gândească la faptul că, în douăzeci şi patru de ore, avea să fie în drum spre Florida. Nu voia să se gândească cum avea să fie fără cineva la uşa de alături cu care să îşi dea telefoane secrete la miezul nopții şi nimeni căruia să-i faci semne prin fereastra deschisă de la bucătărie.

— E perfectă, spuse Hailey la telefon când Claire ținu rochia ridicată în dreptul ferestrei, ca să fie văzută de prietena ei. Rochia albastră se mişca uşor în vântul de seară.

— O să se îndrăgostească de ea imediat ce-o să o vadă.

Amândouă fetele erau aşa de sigure de asta încât nu ar fi fost uimite să afle că, toată noaptea, Raymond visase fluxuri şi adâncuri de mare, şi că pe fundul piscinei de la clubul Capri, unde meduzele sclipeau ca nişte stele, Aquamarine îşi împletea părul lung şi argintiu şi încerca din răsputeri să se prefacă că nu aude cântecul surorilor ei care răsuna dinspre ocean chemând-o înapoi acasă.

4

Fetele hotărâseră să îi spună totul bunicului lui Claire. În primul rând, el nu era precum cei mai mulți dintre oamenii mari, el chiar le asculta atunci când aveau ceva de spus şi apoi fetele aveau nevoie să rămână la Capri până seara, la ora nouă, pentru a o duce pe Aquamarine acasă după întâlnirea ei cu Raymond. După ce i-au povestit despre sirena îndrăgostită, Maury nu scoase nici un cuvânt. Nu spuse că nu mai auzise în viața lui aşa o aiureală.

Nu spuse „ce de minciuni gogonate!" aşa cum striga câteodată când nu credea ştirile pe care le auzea la radio. Felul în care le asculta o făcu pe Claire să înțeleagă cât era de norocoasă să îl aibă de bunic. El chiar le-a condus până la plajă în dimineața aceea, spunându-i mamei lui Hailey că vrea el să le ducă, ca să îşi ia rămas-bun, pentru că ziua următoare era sâmbătă, ultima lor zi la club. Desi această scuză era destul de adevărată, celălalt motiv pentru care le dusese el la plajă nu liisese menționat: scaunul cu rotile încăpea foarte bine în portbagajul maşinii lui.

— Ştiu că nu o să credeți asta, spuse Maury când au ajuns la plajă, dar nu sunteți singurele care au văzut o sirenă. Şi eu am văzut câteva când eram în Florida, deşi, sincer să fiu, nu am ajuns să cunosc nici una personal. Dacă stai să te gândeşti, sunteți două fete norocoase.

Maury le dori să aibă o zi frumoasă şi le spuse să nu fie îngrijorate. El avea să le aştepte în parcare la ora nouă şi, la fel ca toti cei care văzuseră o sirenă, chiar şi de la distanță, se puteau baza pe el că nu o să spună nimănui.

Hailey şi Claire împrumutară un ciocan pe care îl găsiseră într-o caban.i abandonată, ca să deschidă cofetăria can avea storurile trase. Odată ce intrai înăuntru, ele măturară duşumeaua plină cu nisip şi îndepărtară pânzele de păianjen de pe mese şi scaune. După ce duseră la bun sfârşit treburile, aranjară masa pentru cina pe care Hailey se gândise să o aducă, un meniu bine gândit cu senvişuri cu ton, salată de alge şi sardine pe pîine prăjită. Era şi apă de izvor pentru Raymond şi un pahar cu apă sărată, răcită pentru Aquamarine.

Când au ajuns la piscină, văzură că .ipa ajunsese atât de murdară încât capătul mai puțin adânc semăna cu băltoacele lăsate în urmă de maree. Melci loşietici se cățăraseră pe treptele de metal ale scărilor, iar pescăruşii planau, ca să scoată din apă peştişorii argintii care inotau peste dalele de mozaic. Aquamarine le aştepta. Era chiar şi mai palidă decât fusese cu zi înainte, cu coada alburie şi cu chipul livid, dar când văzu rochia pe care fetele o ridicară se albăstri de încântare.

— Veniți şi scoateti-mă de aici, le ceru sirena şi apoi reflectă puțin asupra vorbelor ei. Vă rog, se corectă ea, ajutați-mă.

— Cum o scoatem de acolo? o întrebă Claire pe Hailey.

— Trebuie să întrăm în bazin şi să o cărăm până afară, spuse Hailey. Nu avem altă posibilitate.

Claire îngheță când se gândi ce însemna asta.

— Dar eu nu ştiu să înot, îi aminti ea prietenei sale.

— Nici nu e nevoie, o linişti Hailey. ‘Fot ce trebuie să faci este să cobori în partea cea mai puțin adâncă.

Şi astfel, intrară încetişor în piscina în care apa care abia dacă le ajungea până la mijloc. Dar chiar şi într-un metru de apă, Claire se temea, mai ales când văzu meduzele plutind în apropiere. Cu toate acestea, fetele reuşiră să o care pe Aquamarine afară şi o ridicară în scaunul cu rotile. După aceea, o ajutară să se îmbrace într-una dintre cabinele abandonate. Când şterseră oglinda şi Aquamarine se văzu în sfârşit, scoase un sunet care era ceva între un chicotit şi zgomotul unui val care se spărgea de mal.

— Oh, vă mulţumesc, spuse ea copleşită de încântare. Arăt ca o fată adevărată.

În timp ce împingeau scaunul cu rotile spre cofetărie soarele tocmai se pregătea să apună. Din fericire, aerul începea să se răcorească şi totuşi faptul că era pe uscat începuse să o afecteze pe sirenă. Afară din apa sărată, ea se usca cu repeziciune. Claire trebui să adune o dâră de solzi care căzeau din coada ei argintie.

— Dar dacă nu mă place? se îngrijora Aquamarine. Dacă nu arăt deloc aşa cum trebuie?

Însă nu avea motive să-şi facă probleme. Hailey şi Claire ştiau asta cu siguranţă, pentru că, din clipa când o văzu, Raymond păru să fi rămas fără aer.

— Ea este verişoara voastră? le întrebă el pe fete. Nu am mai văzut pe nimeni care să arate ca ea.

— Asta pentru că ea nu seamănă cu nimeni, este foarte specială, îi răspunse Hailey.

— Şi a avut un accident sau aşa ceva, aşa că să nu o inviţi la dans.

Hailey şi Claire aşteptară afară, în curte. Traseră două şezlonguri şi ascultară frumosul râs cristalin al sirenei. Sus,

pe cerul de vară erau atâtea stele încât un om nu ar fi reuşit niciodată să le numere pe toate. Claire se întrebă dacă aveau să răsară exact aceleaşi stele în Florida şi dacă, uitându-se pe fereastră, avea să vadă aceleaşi constelatii ca şi Hailey.

— Fata aceea nouă, cu părul roşcat nu este chiar aşa de îngrozitoare, spuse Claire. O cheamă Susana. Ca în cântec. Ce zici de asta?

Familia cea nouă venise iarăşi, iar Claire îi arătase Susanei camera care avea să fie a ei în curând.

— Să ştii că e chiar simpatică.

— Nu îmi pasă, răspunse Hailey. Nu contează pentru mine dacă e simpatică sau nu, pentru că nu am de gând să vorbesc niciodată cu ea.

— În afară de cazul în care va izbucni un incendiu, îi reaminti Claire prietenei sale.

— Sau un cutremur, răspunse morocănoasă Hailey.

— Da, o să trebuiască, nu o să ai încotro.

— Dar când o să o sun pe ea nu o să folosesc niciodată codul nostru secret.

— Nu, să nu îl foloseşti.

Câteodată, e de folos să rosteşti cu voce tare cuvintele de care te temi cel mai mult. În seara aceea, Claire simți că, peste tot, stele strălucesc la fel de tare, oriunde s-ar li găsit persoana care le privea. Chiar dacă cineva s-ar fi găsit pe fundul mării, lumina lor avea să îl găsească chiar şi acolo.

Când se făcu aproape nouă, fetele intrară după Aquamarine. Lumina argintie a lunii se revărsa în cofetărie.

Raymond păru puțin uimit când fetele îi spuseră că trebuia să îşi ia rămas-bun de la verişoara lor. Timpul avea prostul obicei de a se scurge prea repede. Oricine şi-ar fi dat seama de asta doar privind expresia de pe chipul lui Raymond.

— Deja? întrebă el pe un ton jalnic. Toată noaptea trecută visase oceanul şi acum avea impresia că poate încă visa.

— Nu e vremea încă, spuse Aquamarine. Nu se poate să se termine.

Dar se terminase. Sub scaunul cu rotile se adunase o grămăjoară de solzi de culoarea luminii lunii şi acum fiecare dintre ei se transforma într-o pulbere verzuie.

— Poti să îmi dai numărul tău de telefon? o întrebă Raymond pe sirenă în timp ce fetele se grăbeau să o scoată pe uşă. Poti să îmi dai adresa ta?

— Nu, răspunseră într-un glas Hailey şi Claire. Pleacă departe.

— Şi eu plec departe, spuse confuz Raymond.

— Ei bine, ea pleacă şi mai departe, îi zise Claire.

— Ea pleacă într-un loc unde tu nu o să poți ajunge niciodată, adăugă Hailey.

Dar Aquamarine ştia mai bine. Ea desfăcu una dintre scoicile de pe frumoasa ei rochie şi i-o dădu lui Raymond. Îi promise că, dacă avea să îi şoptească numele în scoică ea avea să îl audă indiferent cât de departe s-ar fi aflat.

— Nu cred că asta e posibil, zise Raymond clătinând din cap. Citise atât de multe cărți încât credea că stie cum se sfârşeşte orice poveste.

— Orice este posibil, îi răspunse Aquamarine, iar când fetele îi priviră chipul înțeleseră că avea dreptate.

Aquamarine nu mai scoase nici o vorbă când fetele o aduseră înapoi la bazin. Dacă plângea, nu le lăsă pe ele să observe. În ziua următoare, la prânz, fluxul avea să acopere totul. Aqamarine era sigură că aşa se va întâmpla, pentru că o sirenă ştie întotdeauna când vine mareea, la fel de uşor cum un pământean poate deosebi ziua de noapte. Atunci ea va trebui să plece.

Fetele lăsară scaunul cu rotile într-o cabană părăsită şi îi făgăduiră că aveau să se întoarcă de dimineață negreşit. Aquamarine era atât de slăbită de şederea pe uscat că nu mai avea nici un pic de putere. Era prea obosită ca să mai poată înota, aşa că trebui să rămână la capătul puțin adânc al bazinului. Tot de aceea refuză să îşi scoată rochia albastră, cu toate că o trăgea la fund. De acum, Aquamarine era la fel de palidă ca acei peşti pe care îi vedeți zăcând pe plajă şi îi era tot mai greu să respire.

— Asta e cea mai frumoasă noapte pe care am trăit-o până acum, şopti sirena.

Fetele alergară spre parcare unde Maury moțăia în spatele volanului.

— Şi, întrebă el când fetele se urcară în maşină. A fost fericită sirena voastră de seara asta?

— A spus că e cea mai frumoasă noapte pe care a trăit-o până acum, zise Claire.

Când fetele se uitară pe geam, îşi dădură seama că aşa şi era. Hailey şi Claire priviră înapoi printre porțile de la clubul Capri spre plaja unde crestele albe ale valurilor se spărgeau de mal. Vedeau stele sclipind deasupra lor. Cu o

asemenea noapte, aproape oricine ar putea reîncepe să aibă încredere în viitor.

Mobila din casa bunicilor lui Claire dispăruse, aşa că trebuiră să doarmă cu toţii în casa lui Hailey. Dar fetele se rugară şi plânseră, iar adulţii cedaseră şi le lăsau acum să doarmă pe jos în sufrageria casei lui Claire. Era caraghios să fie acolo fără sofa, fără masă, fără perne şi cărţi, şi lără tot ceea ce făcea din casa aceea locuinţa lui Claire. Vocile lor aveau ecou între pereţii goi.

— Tu crezi că chiar o să plece mâine? întrebă Hailey.

— Trebuie să plece, răspunse Claire. Nu are de ales.

— Mie mi-ar fi plăcut să mai rămână. Vocea lui Hailey răsună într-un fel ciudat, de parcă fata ar fi fost gata-gata să înceapă să plângă, dar desigur că cea oricând gata să plângă fusese întotdeauna Claire şi nu Hailey. Sau cel puţin aşa stătuseră lucrurile până atunci.

— Ştii ce? Exact în clipa aceea, Claire înţelese că anumite lucruri chiar nu aveau să se schimbe. Cred că şi ea îşi doreşte acelaşi lucru.

5

Sâmbătă se întoarse proprietarul clubului Capri împreună cu soţia sa, cu copiii, cu nepoţii, cu toţi unchii şi toate mătuşile, şi toţi cei care lucraseră vrodată la Capri. Se dădea o petrecere de adio, cu muzică în direct şi cu grătar şi cu mai inulţi oameni decât văzuse clubul cât fusese vara de lungă. Coada de la chioşcul cu snackuri traversa toată

curtea, cu o mulțime de oameni care aşteptau să ia sendvisuri şi răcoritoare.

Deasupra porților fuseseră agățate lanțuri de hârtie şi baloane şi chiar şi buldozerele fuseseră decorate. Dar, în ciuda lanțurilor de hârtie creponată şi a decorațiunilor de petrecere, maşinile arătau ca nişte monştrii galbeni şi nimeni nu încerca să ascundă faptul că rostul lor era să facă clubul una cu pământul.

— Unde au fost oamenii ăştia toată vara? mormăi Hailey când ajunseră ea şi Claire.

Fetele îşi croiră drum prin mulțime.

— O zi am vrea şi noi să avem linişte aici şi exact în ziua aceea se adună o gămadă de oameni.

Traseră cu ochiul la Raymond, care îşi împachetase deja cărțile şi care avea să pornească spre Florida mai pe seară. Acum, muncea din greu, încercând să țină piept comenzilor din partea mulțimii de oameni dar, când le observă pe fete, lăsă totul baltă şi veni spre ele. Purta scoica cea albă pe care i-o dăduse Aquamarine prinsă pe un lanț în jurul gâtului şi arăta de parcă nu ar fi închis un ochi toată noaptea.

— Cum să plec fără să îmi iau rămas bun de la ea? le întrebă el pe fete.

— Păi, nu ai de ales, răspunse Hailey.

— Fiecare trebuie să facă ceea ce nu îşi doreşte, la un moment dat, adăugă Claire.

Fetele aruncară priviri nerăbdătoare spre bazin. Măcar panglicile de avertizare erau încă întinse şi nimeni nu se aventurase în apropierea lui.

— Voi stiti ceva şi nu vreți să îmi spuneți? le întrebă Raymond.

Un băiețel tocmai se apropia de capătul adânc al piscinei. Avea în mână o plasă de pescuit şi pe chip o expresie care prevestea necazuri.

— Uite un peştişor, spuse băiețelul.

— Dacă e ceva ce nu îți spunem este pentru binele tău şi pentru binele lui Aquamarine, de asemenea.

Băiețelul stătea acum chiar pe marginea piscinei, tropăind pe ciment.

— Oh, nu! făcu Hailey.

— Pleacă de acolo! strigă Claire.

Dar băiețelul nu le ascultă şi, sub ochii lor, alunecă în apa tulbure abia stârnind un plescăit în bazin.

Văzând ce se petrecuse, Raymond o luă la fugă cu atâta repeziciune încât fetele abia se puteau ține după el. Se aruncă în piscină îmbrăcat şi cu pantofii în picioare. Fetele tocmai îi auzeau pe părinții băiețelului strigându-l pe nume ca să îl găsească pe dragul de Arthur care umbla mereu de colo-colo.

Părinții lui nu aveau habar că Arthur fusese deja salvat şi că era în siguranță în brațele lui Raymond şi ale lui Aquamarine. Poate că altul ar fi fost şocat să vadă coada de peşte argintie care o ajuta pe Aquamarine să înoate, dar, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat, ochii lui Raymond străluciră şi mai puternic când o zăriră. Cât despre sirenă, ea îşi epuizase ultimele puteri când îl prinsese pe băiatul care căzuse în bazin, iar acum era albă ca varul şi atât de slăbită încât Raymond trebui să o ajute să ajungă în capătul

puțin adânc al piscinei. Din fericire, Arthur fusese atât de uimit că peştele pe care el îl văzuse era de fapt o fată încât nu scoase nici o vorbă.

— Trebuie să o ducem înapoi chiar acum, nu mai putem aştepta nici o clipă, zise Hailey.

Raymond şi Aquamarine se uitau unul la celălalt. Nici unul nu voia să plece celălalt, dar, departe de ocean, Aquamarine avea să se prefacă curând într-o grămăjoară de praf. De acum, deja toată lumea îl căuta pe Arthur şi oamenii se apropiau periculos de mult de bazin.

— Plecați, le spuse Raymond fetelor, am eu grijă.

Atunci, Aquamarine se întoarse spre el.

— Oriunde ai să mergi, o să te găsesc, îi zise ea.

În timp ce fetele o scoaseră pe Aquamarine din piscină şi o duseră spre locul unde era scaunul cu rotile, ea şopti ceva care păru să fie „mulțumesc”. Se deshidratase atât de mult din cauza statului pe uscat încât acum era uimitor de uşoară şi tot ce mai rămăsese din vocea ei era o şoaptă.

Raymond se îndreptă spre capătul cel mai îndepărtat al bazinului şi îşi flutură brațele în aer.

— E aici, strigă el către mulțimea de oameni.

Îl învelise pe Arthur într-o pătură şi apoi îl ridică în brațe pe băiețel pentru ca lumea să îl poată vedea. Toți întoarseră capul spre el şi, în clipa aceea, fetele sc grăbiră să se îndepărteze cu Aquamarine.

Mulțimea se îngrămădi în jurul lui Arthur. Oamenii izbucniră în urale şi îl numiră pe Raymond un erou dar nimeni nu observă că Raymond nu dădea nici o atentie

ovațiilor. El căuta să vadă dacă fetele erau în drum spre plajă şi nu îşi dorea decât ca Aquamarine să fie în siguranță.

Hailey şi Claire alergau deja cu scaunul cu rotile de-a curmezişul terenului de tenis, acolo unde buruienile erau la fel de înalte cât copacii, trecură de cabinele care nu fuseseră folosite deloc toată vara şi pe lângă chioşcul cu gustări unde Raymond nu avea să mai lucreze niciodată. Proprietarul clubului le observă şi începu să strige spre ele să nu se apropie de plajă, dar ele trecură de buldozere până când stratul de nisip deveni prea adânc ca să mai poată împinge roțile căruțului prin el. Ajunseră la digul de lângă mare făcut din ciment şi bolovani, înalt de un metru.

— Trebuie să o trecem pe deasupra, spuse Hailey.

De acum, sirena era la fel de uşoară ca aerul, cu pielea uscată şi acoperită de praf. Fetele încropiră un scaun din brațele lor încrucişate, iar Aquamarine se ridică sprijinindu-se de umerii lor. Îşi croiră drum împreună peste zidul de ciment şi apoi săriră în apă. Era flux, curentul era puternic, dar venise timpul ca sirena să plece. Il auzeau pe patronul clubului strigând însă cuvintele lui se pierdeau în bubuitul valurilor care se loveau de țărm.

— Va trebui să o ducem mai în larg, să o trecem dincolo de valurile care vin la mal, spuse Claire.

Hailey o privi pe prietena ei care se temuse toată viața de apă şi se simți grozav de mândră de ea.

O duseră împreună pe Aquamarine. Pletele ei lungi pluteau în urma lor pe apă, iar pielea i se transforma în praf verzui, de parcă se preschimba în scrum chiar în brațele lor.

— Să ne grăbim, strigă Claire peste zgomotul scos de valuri. O pierdem.

Înaintară în apă peste crestele înspumate care sclipeau ca stelele de pe cer, peste valurile vijelioase ca nişte cai sălbatici. Pe deasupra zgomotului, le auzeau pe surorile sirenei care îi cântau, grăbind-o să se întoarcă acolo unde îi era locul.

Aquamarine părea să fie prea slăbită ca să poată înota. La început, era atât de lipsită de viaţă încât nu putea nici măcar să îşi ţină capul ridicat, dar cu cât o duceau mai adânc în apă cu atât îşi revenea. În curând, începu să împroaşte apa cu coada şi, nu după mult timp, începu să înoate, iar, când prinse să râdă cu râsul ei cristalin, fetele îşi dădură seama că venise timpul să o lase să plece. Dar atunci fetele erau deja cu valurile până la gât şi încercau din răsputeri să se ţină la suprafaţă în valurile care se rostogoleau peste ele.

— Nu o să te uităm niciodată, îi spuseră fetele sirenei, desfacând larg braţele, înainte ca ele să mai aibă timp să clipească, sirena se făcu nevăzută, scufundându-se în adâncul mării, acolo unde surorile ei o aşteptau să se reîntâlnească, să o ducă înapoi acasă şi să aibă grijă de ea până la sfârşitul zilelor.

Când fetele ajunseră la mal ajutându-se una pe alta, simţeau că le dor şi mâinile, şi picioarele, dar continuau să seţină de mână. Înghiţiseră amândouă kilograme de apă sărată. Îşi scoaseră din păr şiruri de alge, cu ochii spre apă, dar tot ce puteau vedea erau valurile. Aquamarine dispăruse fără urmă. Fetele ar fi putut să creadă că fusese doar imaginaţia lor dacă nu ar fi găsit două scoici albe pe care Aquamarine le lăsase pentru ele pe scaunul cu rotile. Erau două scoici frumoase, la fel de albe ca spuma valurilor. Dacă ridicai una la ureche puteai auzi cum îţi vorbeşte cea mai

bună prietenă, chiar dacă ea se afla la mii de kilometri depărtare.

— Ce v-am spus eu, fetelor? strigă proprietarul clubului când Hailey şi Claire îşi fluturară mâinile spre Raymond care se îndrepta spre locul de parcare şi îşi ambala motocicleta. Nu v-am spus să staţi departe de plajă?

— Nu am vrut decât să ne luăm rămas-bun, îi spuseră ele. Apoi, îl îmbrăţişară pe omul uluit şi îi mulţumiră pentru cea mai frumoasă vară din viaţa lor.

În seara aceea, în vreme ce înserarea se lăsa peste lume, bunicii lui Claire începură să îşi încarce lucrurile în maşină. Oamenii de la firma care îi ajuta cu mutarea luaseră deja cea mai mare parte din lucruri, dar Claire pusese deoparte ce îi era indispensabil, acele lucruri aveau să meargă cu ea pe drumul spre Florida, ca să fie sigură că nu aveau să se piardă. Era vorba de colierul de perle care aparţinuse mamei lui Claire, albumul cu fotografii şi una dintre scoicile albe lăsate de Aquamarine.

Mama lui Hailey pregătise un coş de picnic cu ouă umplute şi prăjituri cu ciocolată, şi un termos plin cu limonadă roz şi mai adăugase câteva lucruri trebuincioase cuiva care pleacă de acasă: o busolă, o hartă şi o fotografie a casei pe care o lăsau în urmă.

— Să ştii că nu mă supăr dacă o să vorbeşti cu fata care se mută aici, în locul nostru, îi spuse Claire lui Hailey în timp ce bunicii ei îşi prindeau centurile de siguranţă şi făceau semne de rămas-bun.

M-am tot gândit şi m-aş bucura să vorbeşti cu ea.

— S-ar putea să îi zic „bună” sau aşa ceva, ca să fiu politicoasă.

— Chiar şi dacă nu o să izbucnească vreun incendiu, spuseră amândouă într-un glas, aşa cum încă reuşeau să facă.

Hailey şi Claire se îmbrăţişară chiar acolo, pe peluza de care bunicul lui Claire avusese mereu grijă. Era încă cea mai frumoasă pajişte din vecinătate, iar Hailey avea să rămână prin preajmă, ca să se asigure că noii proprietari aveau să o ude în fiecare dimineaţă devreme, aşa cum e cel mai bine pentru orice grădină.

Hailey rămase nemişcată şi flutură mâna până când maşina bunicilor lui Claire se făcu nevăzută. Chiar şi după aceea, rămase încremenită pe loc. Era încă luna august, dar parcă vara se încheiase. Parcă dintr-o dată, greierii ţiuiau mai iute decât de obicei, ca şi cum ar fi stiu că doar peste o săptămână avea să reînceapă şcoala. Era limpede chiar şi pentru insecte că avea să treacă mult timp până când vremea avea să fie caldă din nou.

În noaptea aceea, mama lui Hailey pregăti îngheţata preferată a fetelor: cu vanilie, căpşuni, coacăze, caramel fierbinte şi ciocolată. Dar Hailey nu s-a putut atinge de ea. Se duse la fereastra din bucătărie cu toate că ştia că nu era posibil să mai vadă ceva în casa de alături. Nu era acum decât o casă goală, fără perdele, fără nici un om înăuntru. Hailey scoase din buzunar scoica cea albă şi o duse la ureche. Şuieratul care se auzea dinăuntru semăna cu vocea lui Claire şi Hailey speră că, dacă avea să şoptească în scoică, Claire o va auzi, oricât de departe s-ar fi aflat.

Drum bun, asta îi şopti prietenei sale. Vom fi întotdeauna prietene, spuse ea.

6

În ziua în care buldozerele au făcut clubul Capri una cu pământul, vremea se schimbă în sfârşit. Cerul era cenuşiu ca solzii de peşte, iar aerul umed şi sărat. Hailey şi mama ei priveau din parcare. Nu după mult timp poarta fu dărâmată, curtea netezită, iar gardul din jurul piscinei aruncat deoparte. Sute de pescăruşi şi rândunici de mare se roteau în văzduh. Piscina fusese deja secată şi, cât ai clipi din ochi, buldozerele se puseră pe treabă şi sfărâmară betonul. Era greu de spus care zgomot era mai puternic, cel al maşinilor sau urletul valurilor care se spărgeau de ţărm.

Hailey îşi adusese aparatul de fotografiat şi plănuia să facă o fotografie, ca să îi arate lui Claire cum arăta Capri acum, dar deja nu mai avea acum nimic în comun cu locul care fusese odinioară.

— Cred că e mai bine să şi-l amintească aşa cum a fost, îi spuse Hailey mamei sale.

Într-adevăr, anumite lucruri e mai bine să rămână în amintire aşa cum au fost, dar altele se schimbaseră în bine. De exemplu, Claire începuse să înoate, lucru normal dacă ne gândim că acum locuia chiar pe o plajă. După cum se părea, era chiar foarte pricepută şi înota, dacă nu chiar ca o sirenă, atunci măcar la fel de bine ca un peşte.

Desigur, dacă nu s-ar fi apucat de înot, nu ar fi dat niciodată de Raymond, care venise cu echipa lui de la colegiu şi care se antrena adesea în golful albăstrui pe care Claire îl vedea de la fereastra ei. Prima dată când dădu cu ochii de el, i se păru că Raymond era o focă, atât de departe

înota el în larg, dar chiar atunci el îi făcu semn cu mâna şi se îndreptă spre ea.

— Nu v-am multumit niciodată că mi-aţi prezentat-o pe Aquamarine, spuse Raymond.

— Îmi pare rău că nu a mers, zise Claire.

— Ba a mers, răspunse Raymod surprins. Ea a spus că o să mă găsească şi m-a găsit.

Când el pomi din nou să înoate spre larg, Claire observă că băiatul nu era chiar de unul singur. Acolo, în apele albăstrui cele mai adânci era o fată care îl aştepta, mult în spatele valurilor care se zbuciumau.

Câteva zile mai târziu, Claire îşi aduse aparatul de fotografiat pe plajă, sperând că îi va putea face o poză lui Aquamarine, pe care să i-o trimită lui Hailey. Dar, după o vreme, puse aparatul deoparte. Hailey avea să vină în vacanţă vara viitoare şi până atunci nu mai era atât de mult timp. Dacă aveau noroc, dacă aveau să fie atente, poate că vor reuşi să o spioneze pe Aquamarine. Undeva, în depărtare, dincolo de flux şi meduze, dincolo de stele de mare şi scoici, Aquamarine încă mai înoată şi acum.